

Примљено: 22 MAR 2024		
Орг. јед.	Број	Прилог
01-64	5-1	

Одговор комисије за писање Реферата о пријављеним кандидатима за избор у звање једног наставника на Приговор проф др Гордане Вуксановић

На Реферат о пријављеним кандидатима за избор у звање једног наставника за научну област Социологија, с предлогом да се пријављена кандидаткиња Снежана Стојшин изабере у звање редовног професора стигао је Приговор на реферат који потписује проф др Гордана Вуксановић. Садржински, у приговору је највише места посвећено анализи монографске студије кандидаткиње "Реч и моћ", Нови Сад: Филозофски факултет (2023), односно оспоравању научног интегритета кандидаткиње проналажењем и доказивањем недоследности у структури монографије, у употреби извора, навођењу литературе, у мање или више доследном или недоследном развијању основне идеје монографије као и разматрања њеног главног предмета – метода анализе садржаја, све до тврдњи о плагијаризму и аутоплагијаризму. Последње тврдње, уз опширно позивање на етички кодекс, поткрепљене су околношћу да је један део садржаја монографије необјављена докторска дисертација кандидаткиње, одбрањена 2013. године, што се наводи као кључни аргумент у оспоравању досадашњег рада кандидаткиње. На основу овога, писац приговора закључује да је монографска студија кандидаткиње заправо минимално измењена докторска дисертација, те да је стога предлог комисије да се изабере у звање редовног професора споран. Најзад, у тексту приговора се спорадично, али не и неупадљиво, коментаришу раније фазе у академском и научном напредовању кандидаткиње Стојшин, од пријаве докторске дисертације под неоствареним менторством писца приговора, па све до околности да је кандидаткиња актуелна уредница часописа *Социолошки преглед*.

Када се размотре приговори и коментари на структуру и организацију текста монографије, они се у највећој мери односе на начин коришћења извора, од њиховог

статуса примарног и секундарног извора, па до логичког интегрисања у целину текста односно аргументације. Пуно простора посвећено је наводним нелогичностима у навођењу аутора и наслова, па су збуњујући превиди односно нетачности које износи писац приговора код оваквих тврдњи. На пример, тврдња да се аутор Георгијевски налази у основном тексту, али не и у литератури (претпоследњи пасус стр. 5 приговора) док је Георгиевски наведен у литератури на 247. страници монографије. Посредно цитирање, уз позив на ауторе који се коментаришу у примарној литератури, спроведено је према логици разликовања примарних и секундарних извора, па збуњује да писац приговора пребацује кандидаткињи што, ослањајући се на Славујевића 2021: 304) наводи у тексту Нимоа (Нимо 1970: 55), али не и у списку литературе. Тако и са Neil јасно напомиње да су аутори наведени према Миливојевић 2017. Овај као и слични примери наведени у приговору сугеришу да је списак литературе у монографији могао бити логичније организован, на пример груписањем на основну и секундарну литературу, посебним издвајањем интернет извора код којих се пагинација не може наводити на уобичајен начин, што се може представити као технички пропуст, али никако као разлог за оспоравање научне релеватности садржаја монографије која је претходно прошла рецензентску процедуру.

Посебну збрку у приговору представљају набрајања делова текста монографије у којима се у истој реченици наводе други аутори као и сама ауторка која се позива на своје раније радове или истраживања (крај пете и почетак шесте странице приговора), што би требало да је доказ прекршаја. Овде је симптоматично неразумевање суштине научног рада, па се комуникација са различитим теоријским становиштима и континуитет са сопственим радом представља, у иронијском тону, као преступ. Одмах потом, у наставку приговора износи се сумња да ауторка монографије није читала Ласвела већ га је преузела од другог аутора. Ово подозрење на граници је пристојности: на основу чега писац приговора закључује да писац монографије не наводи неког аутора на основу примарног извора и сопственог читања и разумевања, утолико пре што га наводи и на крају студије, у литератури?

У приговору на реферат износи се и низ коментара и примедби на структуру и садржај монографије кандидаткиње у погледу узорковања, односа емпиријског и

теоријског рада, осмишљавања и организовања материјала у две тачке истраживања (2008 и 2022). За комисију формално није релевантна, мада је свакако научно занимљива, околност да се на основу истог материјала односно узорковања могу изводити различити закључци, као и да се одабрани проблем могао истраживати и другачије ("Штета што се ауторка није досетила" ... итд, стр. 4 приговора). О садржају, учинцима и релевантности монографије кандидаткиње Снежане Стојшин изјаснило се, својом позитивном препоруком, троје рецензента, па полемика са налазима монографије "Реч и моћ" заслужује своје место у припадајућем жанру научне и стручне полемике. Ипак, разлика у ставовима по питању места и улоге анализе садржаја у социолошким истраживањима и његове примене у анализи штампаних медија не могу бити основ за оспоравање компетенција кандидаткиње, нити за довођење у питање испуњености минималног услова у облику објављене монографске студије.

Тврдња да је текст монографије тек незнатно измењена докторска теза завређује пуну пажњу али није поткрепљена. Сама констатација да су у монографији своје место добили необјављени делови докторске дисертације није доказ аутоплагијаризма, утолико пре што ауторка у Предговору студије напомиње да је књига настала повезивањем и објављивањем претходног истраживања спроведеног 2008. за потребе докторске тезе, те каснијег истраживања спроведеног 2022. Обим текста написаног за потребе монографије и поређења са ранијим истраживањем је 110. страница, што је у складу са *Правилником о поступку, начину вредновања и квантитативном истраживању научноистраживачких резултата истраживача* који прописује минимални обим од 80 страница.

Осврт писца приговора на радове кандидаткиње објављеним у часописима и зборницима у категоријама од М20 до М50 је таксономијски уз опаску о радовима публикованим у коауторству. Поентира се да је у коауторским радовима немогуће разлучити ко је аутор којих делова, што је очигледно али је нејасно на који начин ова околност доводи у питање саме текстове потписане у коауторству и њихову категоризацију спроведену према утврђеним критеријумима који су у примени.

Коментарисање и позивање на раније фазе у научном раду и академском напредовању кандидаткиње Снежане Стојшин није релевантно за комисију, нити се може разматрати у оквиру минималних услова о испуњености за избор у звање

редовног професора. Свака од ових фаза имала је свој процедурални и институционални оквир и исход у прошлости. Ипак, будући да је писац приговора део простора испунио коментарима на поменуте раније фазе у научном и педагошком раду кандидаткиње Стојшин, односно у периоду неоствареног менторства између кандидаткиње и писца приговора, када је подносилац приговора била ангажована у звању редовног професора на методолошким предметима на Одсеку за социологију Филозофског факултета у Новом Саду а кандидаткиња асистенткиња на истим предметима – ти се коментари намећу као предлог за контекстуализацију ваннаучних мотива за приговор. Они могу бити од значаја за разумевање личног и професионалног односа између кандидаткиње Снежане Стојшин и Гордане Вуксановић, али једино у анегдотском и ваннаучном контексту, па их, као што је речено, комисија не може разматрати у оквиру испуњености минималних услова за предложени избор у звање.

Комисија за писање Извештаја о избору у звање једног наставника, након пажљивог разматрања свих примедби и коментара изнетих у пристиглом Приговору на извештај потписаном од стране Гордане Вуксановић није пронашла ниједан чињенично заснован аргумент за оспоравање научног интегритета и компетенција кандидаткиње, а што би могло да утиче на промену става комисије у донетој одлуци. Комисија стога одбацује наводе из приговора Гордане Вуксановић као неутемељене и остаје код одлуке односно предлога Изборном већу Филозофског факултета да се кандидаткиња Снежана Стојшин изабере у звање редовног професора.

У Новом Саду, дана 26. 2. 2024.

проф. др Павле Миленковић

проф. др Срђан Шљукић

проф. др Слободан Цвејић